

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. S.
bytem X

zastoupen Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem
sídlem Kopečná 11, 602 00 Brno

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. JMK 175055/2018, sp. zn. S-JMK 165160/2018/OD/Ša,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. JMK 175055/2018, sp. zn. S-JMK 165160/2018/OD/Ša, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 11. 10. 2018, č. j. ODSČ-71788/18-39, sp. zn. ODSČ-71788/18-DOS/PŘ, **se zrušuje**.

- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Davida Obenraucha, advokáta se sídlem Kopečná 11, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. JMK 175055/2018, sp. zn. S-JMK 165160/2018/OD/Ša (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 11. 10. 2018, č. j. ODSČ-71788/18-39, sp. zn. ODSČ-71788/18-DOS/PŘ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 11. 3. 2018 okolo 18:30 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. X, RZ: X (majitelky M. V.), v Brně na ulici Cejl, kde si před domem č. 76 s ohledem na charakter vjezdu, do kterého chtěl odbočit, najel vlevo ke středu komunikace a při následném odbočování vpravo na místo ležící mimo pozemní komunikaci ohrozil za sebou jedoucí vozidlo tov. zn. X, RZ: X (majitele X.), čímž došlo ke střetu vozidel. Při dopravní nehodě vznikla škoda na obou vozidlech. Ke zranění osob nedošlo a dechová zkouška na alkohol byla u obou řidičů provedena s negativním výsledkem.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Ve vztahu ke skutkovému stavu věci dále uvedl, že byl zjištěn bez důvodných pochybností. Konkrétně žalovaný odkázal nejen na obsah policejní fotodokumentace, plánek místa dopravní nehody a záznamy o podání vysvětlení, ale také na výpovědi svědků a obviněného. Žalovaný se neztotožnil se skutkovou verzí žalobce, že ke střetu vozidel mělo dojít vlivem pochybení řidiče vzadu jedoucího vozidla.
5. Předně žalovaný připomněl, že předmětem řízení je spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého by se žalobce dopustil rovněž za situace, kdyby ke střetu vozidel vůbec nedošlo. Podle názoru žalovaného tak není rozhodné, jaká byla míra spoluúčasti druhého řidiče na dopravní nehodě.
6. V této souvislosti žalovaný dále uvedl, že žalobce před započítím odbočovacího manévru vpravo najel svým vozidlem ke středu jízdního pruhu, který svoji šířkou

evokuje pocit, že se jedná o dva jízdní pruhy. V blízké vzdálenosti od místa střetu vozidel navíc dochází ve směru jízdy k rozdělení jízdního pruhu, což je žalovanému známo z úřední činnosti a znalosti místních podmínek. Stejně tak je žalovanému známo, že řidiči motorových vozidel se v daném místě běžně zařazují do dvou jízdních pruhů předčasně.

7. K tomu žalovaný doplnil, že řidič vzadu jedoucího vozidla se podle své výpovědi domníval, že žalobce si na základě běžné praxe v daném místě vybral levý jízdní pruh, který je následně dopravním značením určen pro jízdu rovně, a to přes křižovatku Cejl – Vranovská. Z toho důvodu ho řidič vzadu jedoucího vozidla chtěl podjet, aniž by očekával, že žalobce bude nakonec odbočovat vpravo na místo nacházející se mimo pozemní komunikaci. Za nevěrohodné dále žalovaný považoval tvrzení žalobce, že měl odbočení světelně signalizovat, neboť v takovém případě by byla reakce řidiče vzadu jedoucího vozidla odlišná. Stejně tak žalovaný označil za účelovou svědeckou výpověď spolejzdkyně žalobce, která jeho skutkovou verzi potvrdila.
8. Pokud tedy žalobce chtěl odbočit vpravo mimo pozemní komunikaci, měl se přesvědčit, že není podjížděn jiným vozidlem. Z policejní fotodokumentace je navíc zřejmé, že vjezd do dvorního traktu je svou šířkou přizpůsoben tomu, aby do něj mohl řidič osobního vozidla standardních rozměrů najet přímo, tedy bez nutnosti najetí ke středu či levé straně jízdního pruhu. Svým jízdním manévrem tak žalobce podle názoru žalovaného vyvolal v řidiči vzadu jedoucího vozidla pocit, že bude pokračovat v jízdě rovně, aniž by se následně dostatečně přesvědčil o tom, že není v důsledku svého jízdního manévru podjížděn. Spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu proto žalovaný považoval za spolehlivě prokázané.

III. Žaloba

9. Žalobce namítal, že správní orgány dospěly při hodnocení skutkového stavu k nesprávným právním závěrům, neboť odpovědnost žalobce za spáchání přestupku založily na úřední znalosti místních podmínek silničního provozu, podle které má na daném úseku pozemní komunikace běžně docházet v rozporu s dopravním značením k předčasnému řazení vozidel do dvou jízdních pruhů. V tomto ohledu žalobce zdůraznil, že platná a účinná právní úprava neumožňuje užití druhého jízdního pruhu tam, kde se podle dopravního značení nenachází.
10. Kromě toho žalobce zdůraznil, že postupoval v souladu s pravidly silničního provozu, pokud si za účelem odbočení vpravo mimo pozemní komunikaci, což světelně signalizoval, mírně najel vlevo, aniž by byl v dané době předjížděn či podjížděn jiným vozidlem. Naopak má žalobce za to, že k porušení pravidel silničního provozu došlo ze strany řidiče vzadu jedoucího vozidla, pana X, který nereagoval na červená brzdová světla signalizující zpomalení žalobcova vozidla a ani světelný signál změny směru jízdy vpravo.
11. Současně žalobce zdůraznil, že řidič může v souladu s ust. § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu předjíždět jiná vozidla zásadně vlevo, nikoliv vpravo, jak k tomu mělo podle výpovědi pana X dojít v nyní projednávaném případě. Právní úprava silničního provozu tedy všeobecně neumožňuje podjíždění jiného vozidla v tomtéž jízdním pruhu. Z provedených důkazů je navíc zřejmé, že vzadu jedoucí vozidlo se od

vozidla žalobce nacházelo po celou dobu jízdy v dostatečné vzdálenosti. Žalobce tak nemohl podjíždění vzadu jedoucím vozidlem důvodně očekávat. Skutkové tvrzení správních orgánů o tom, že najetí není v daném místě za účelem odbočení do přilehlého vjezdu zapotřebí, nebylo nijak prokázáno.

12. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k úhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru žalobce závěry správních orgánů zobecňuje a záměrně odhlíží od okolností, za kterých došlo ke vzájemnému střetu vozidel. V tomto směru žalovaný připomněl, že předmětem správního řízení bylo výlučně přestupkové jednání žalobce, nikoliv šetření spoluúčasti řidiče druhého vozidla na vzniku dopravní nehody. Ve správním řízení pak bylo podle žalovaného spolehlivě prokázáno, že žalobce povinnost řidiče při odbočování porušil.
14. Žalovaný zdůraznil, že má pochybnosti o tvrzení žalobce, že před započatím odbočovacího manévru řádně signalizoval změnu směru jízdy. Řidič vzadu jedoucího vozidla poté mohl zpomalení vozidla žalobce přisuzovat nedaleké křižovatce. Samotné najetí vozidlem vlevo navíc žalovaný považuje za nedovolené a matoucí. V daném místě sice ještě nejsou dopravním značením vyznačeny dva jízdní pruhy, ale řidiči si je za účelem zachování plynulosti silničního provozu vytváří. Pokud by se žalobce během jízdy držel při pravé straně vozovky, nevytvořil by se vedle něj prostor evokující pocit, že se jedná o druhý jízdní pruh, čehož řidič vzadu jedoucího vozidla využil. Žalobce se byl navíc povinen přesvědčit, že svým jízdním manévrem nikoho neohrožuje, což neučinil.
15. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, úřední záznamy o podání vysvětlení žalobce a X ze dne 11. 3. 2018 a úřední záznam ze dne 9. 4. 2018, jehož součástí je policejní fotodokumentace (elektronický nosič dat – CD), plánec dopravní nehody, náčrtek dopravní nehody a výsledky ohledání místa dopravní nehody. Dále byl do správního spisu založen výpis z evidenční karty řidiče.
17. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl po předcházející omluvě svého zmocněnce předvolán k náhradnímu termínu konání ústního jednání, a to dne 2. 8. 2018. Z protokolu o ústním jednání sepsaného téhož dne vyplývá, že prvostupňový správní orgán provedl dokazování obsahem správního spisu a svědeckou výpověď pana X (řidič druhého vozidla).
18. Svědek X k věci mimo jiné uvedl, že v rozhodné době před ním jelo vozidlo žalobce, které nejprve vybočilo směrem k tramvaji a posléze bez světelné signalizace směru jízdy odbočilo vpravo, v důsledku čehož došlo ke vzniku dopravní nehody. K tomu svědek X doplnil, že před tímto okamžikem jel na volnoběh rychlostí asi 30-40 km/h. V návaznosti na jízdní manévr vozidla žalobce šlápl na brzdu a strhl řízení vpravo, ale

střetu již nezabránil. Svědek byl jednáním žalobce překvapen, neboť očekával, že bude pokračovat v jízdě rovně. V daném místě se vozidla tímto způsobem řadí běžně.

19. K položeným dotazům svědek X doplnil, že vzdálenost mezi oběma vozidly byla před započítáním jízdního manévru žalobce asi 1,5 délky vozidla. Žalobce změnu směru jízdy světelně nesignalizoval. Svědkovi je však známo, že dochází v daném místě k odbočování vozidel vpravo, tedy do přilehlého dvora. Vozidlo žalobce po celou dobu jízdy sledoval. Na brzdová světla nereagoval, protože měl za to, že žalobce bude pokračovat jízdou rovně k blízké křižovatce. Dopravní značení vymezující dva jízdní pruhy se podle výpovědi svědka nachází asi 50 metrů od místa dopravní nehody. Dobu najetí žalobce do levé části jízdního pruhu nebyl svědek schopen upřesnit.
20. Obviněný po seznámení s podstatou obvinění popsal vlastní skutkovou verzi průběhu události, během které došlo ke vzniku dopravní nehody. Konkrétně uvedl, že v dostatečné vzdálenosti před započítáním odbočovacího manévru signalizoval změnu směru jízdy. Stejně tak ve zpětném zrcátku kontroloval, že se za ním žádné vozidlo v bezprostřední blízkosti nenachází. Před odbočením vpravo si žalobce mírně najel vlevo k tramvajovému pásu. Po střetu s druhým vozidlem přestala na chvíli fungovat světelná signalizace směru jízdy, ale bezprostředně poté se její funkčnost obnovila (doprovázeno akustickým signálem).
21. Ve vztahu k výpovědi svědka X pak žalobce doplnil, že podle jeho názoru svědek nevěnoval dostatečnou pozornost řízení, přičemž v daném místě se dva jízdní pruhy nenachází. Kromě toho žalobce poukázal na skutečnost, že svědek původně nevypověděl, že by reagoval na brzdová světla vpředu jedoucího vozidla. Podle názoru žalobce dodatečně změnil svoji výpověď, přičemž jel nejspíše vyšší rychlostí, než uvádí.
22. Na základě vyjádření žalobce ze dne 5. 8. 2018 byla k podání svědecké výpovědi předvolána rovněž spolujezdkyně žalobce, X. V rámci své svědecké výpovědi do protokolu ze dne 10. 9. 2018 uvedla, že žalobce před započítáním odbočovacího manévru zpomalil a najel si mírně vlevo. Následně došlo během odbočení vpravo k nárazu do pravého boku vozidla. Svědkyně viděla na palubní desce, že žalobce použil blinkr ve směru doprava za účelem signalizace změny směru jízdy. Stejně tak slyšela doprovodný akustický signál. Najetí vozidlem vlevo bylo podle svědkyně motivováno bezpečným najetím do vjezdu, který se nachází v úhlu 90°.
23. Následně došlo k vydání rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolal. Jelikož prvostupňový správní orgán nepovažoval odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
25. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

26. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

27. Žaloba je důvodná.

28. Žalobce v žalobě předně namítal nezákonnost rozhodnutí správních orgánů s odkazem na nesprávné zjištění a hodnocení skutkového stavu věci. Podle názoru žalobce nelze na základě provedených důkazů dospět k závěru, že se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Naopak žalobce argumentoval tím, že ke střetu vozidel došlo v důsledku jednání řidiče vřadu jedoucího vozidla, který stejně jako žalovaný nesprávně dovozoval faktickou existenci dvou jízdních pruhů v místě, kde se podle dopravního značení nenachází. Žalobce v souladu se zákonem snížil rychlost a světelně signalizoval změnu směru jízdy vpravo, na což nebylo řidičem druhého vozidla řádně reagováno.

29. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu platí, že: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“*

30. Podle ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu dále platí, že: *„Při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.“*

31. Na základě výše uvedeného krajský soud zdůrazňuje, že ke konstatování porušení povinnosti řidiče a souvisejícímu postihu žalobce za spáchání daného přestupku by mohlo dojít pouze za předpokladu, pokud by bylo spolehlivě prokázáno, že během odbočení na místo ležící mimo pozemní komunikaci nesplnil alespoň jednu z dílčích povinností, tedy že nedal znamení o změně směru jízdy, ohrozil vozidla jedoucí za ním, anebo nedbal při daném jízdním manévru zvýšené opatrnosti.

32. Je pak povinností správních orgánů, aby při rozhodování dané věci postupovaly v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností. V opačném případě by jim nezbylo nic jiného, než postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, tedy rozhodnout v pochybnostech ve prospěch obviněného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

33. Po přezkoumání napadeného a prvostupňového rozhodnutí dává krajský soud žalobci za pravdu v tom, že zjišťování skutkového stavu a hodnocení provedených důkazů ze strany správních orgánů vykazuje v tomto ohledu zásadní nedostatky, resp. neposkytuje spolehlivý podklad pro uznání viny žalobce ze spáchání přestupku.

34. Mezi stranami není v zásadě sporné, že žalobce před vznikem dopravní nehody, která však sama nebyla předmětem přestupkového řízení, jel po pozemní komunikaci tvořené jedním jízdním pruhem, přičemž následně chtěl odbočit vpravo do dvora, tedy na místo nacházející se mimo pozemní komunikaci. Stejně tak z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce snižoval rychlost vozidla a před započítím odbočovacího manévru si najel vlevo k přilehlému tramvajovému pásu.

35. Skutková verze žalobce a řidiče vzadu jedoucího vozidla se pak rozchází v tom, zda žalobce svou jízdou respektoval pravidla silničního provozu a současně stylem své jízdy nevyvolal dojem, že má místo odbočení vpravo v úmyslu pokračovat ve směru jízdy rovně, a to ve spojitosti s blízkou křižovatkou, před kterou dochází dopravním značením k rozdělení dosavadního jízdního pruhu.
36. V této souvislosti musí krajský soud předně odmítnout úvahy správních orgánů, které se k tíži obviněného z přestupku odvolávají na existenci tzv. běžné řidičské praxe v místě spáchání přestupku, přestože je zcela nepochybně v rozporu s právní úpravou silničního provozu a místním dopravním značením. V průběhu dokazování ve správním řízení nebylo nijak zpochybněno, že žalobce měl po celou dobu v úmyslu odbočit vpravo, v důsledku čehož ostatně následně došlo ke střetu obou vozidel. Na tom nic nemění ani skutečnost, že řidič vzadu jedoucího vozidla danou situaci v silničním provozu nesprávně vyhodnotil, resp. na základě své dosavadní zkušenosti mylně předvídal faktickou existenci druhého jízdního pruhu, kde se však v daném místě ještě nenachází a začíná až několik desítek metrů za místem nehodového děje.
37. Pokud by se řidič vzadu jedoucího vozidla pohyboval již před vznikem dopravní nehody vedle pravé zadní části vozidla žalobce, aniž by dodržoval bezpečnou vzdálenost, porušoval by pravidla silničního provozu. Tento způsob jízdy by totiž nenaplňoval podmínky pro předjíždění vozidla tak, jak jsou stanoveny v ust. § 17 zákona o silničním provozu. Současně by se z povahy věci nejednalo ani o objíždění stojícího vozidla či jiné překážky ve smyslu § 16 téhož zákona, neboť vozidlo žalobce se v rozhodnou dobu prokazatelně pohybovalo.
38. Pochybení žalobce proto nelze spatřovat výhradně v jednání jiného řidiče, který nerespektuje vymezení jízdních pruhů či dodržování bezpečné vzdálenosti. Odpovědnost žalobce za přestupek by bylo možné naopak dovodit za předpokladu, pokud by odbočení vpravo vůbec nebo včas nesignalizoval, popř. nedbal zvýšené opatrnosti či přímo ohrozil za ním jedoucí vozidlo tím, že by před započatím odbočovacího manévru prudce zabrzdil, tedy rychlost vozidla plynule snižoval.
39. Správní orgány měly za prokázané, že žalobce změnu směru jízdy nesignalizoval, což dovodily zejména ze svědecké výpovědi pana X, tedy řidiče vzadu jedoucího vozidla. Krajský soud nicméně připomíná, že výpověď daného svědka zůstala v tomto ohledu osamocena. Přestože je z obsahu úředního záznamu ze dne 9. 4. 2018 zřejmé, že svědkem celé události byl rovněž pan X (syn), a to z pozice spolujezdce řidiče vzadu jedoucího vozidla, prvostupňový správní orgán k provedení důkazu jeho výpovědi během ústního jednání nepřistoupil. Pouhým písemným zachycením jeho vysvětlení ze strany policistů, kteří rovněž nebyli v řízení vyslechnuti, nelze důkaz svědeckou výpovědí nahrazovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, a ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010-73).
40. Naproti tomu je ze správního spisu patrná skutková verze žalobce, podpořená svědeckou výpovědí jeho spolujezdkyně M. X. Oba během správního řízení shodně vypověděli, že žalobce odbočení vpravo na místo nacházející se mimo pozemní komunikaci včas a řádně signalizoval. Prvostupňový správní orgán sice označil svědeckou výpověď spolujezdkyně žalobce za účelovou, ale svůj závěr dovodil pouze z její zainteresovanosti na výsledku řízení (provozovatelka vozidla) a skutečnosti, že

nemohla objektivně vidět, zda žalobce blinkr za účelem signalizace směru jízdy skutečně použil.

41. K tomu krajský soud dodává, že na výsledku řízení byl nepochybně zainteresován rovněž řidič vzadu jedoucího vozidla jako účastník dopravní nehody. Kromě toho se krajský soud neztotožňuje ani se skutkovým závěrem prvostupňového správního orgánu, že svědkyně nemohla objektivně vidět, zda žalobce blinkr použil či nikoliv. Nelze opomenout, že se jednalo o její vlastní vozidlo, přičemž možnost výhledu na palubní desku se správní orgán v rámci vedení výslechu či dalšího dokazování vůbec nezabýval. Nebylo navíc vzato do úvahy, že svědkyně měla stejně jako žalobce slyšet rovněž doprovodný akustický signál změny směru jízdy, kterým jsou osobní motorová vozidla běžně vybavena.
42. Nad rámec uvedeného je nutné poukázat na odůvodnění rozhodnutí o přestupku, ve kterém prvostupňový správní orgán závěrem výše uvedené úvahy uvádí: *„Skutečnost, jaký, a zdali svítil na odbočujícím vozidle ukazatel směru jízdy nelze za dané situace objektivně zjistit, kdy se jedná o tzv. tvrzení proti tvrzení, přičemž příčinou střetu nebyla skutečnost zapnutí (nezapnutí) ukazatele směru jízdy, ale odbočovací jízdní úkon.“*
43. Z použité formulace prvostupňového správního orgánu lze dovodit, že byly zcela zřejmě dány pochybnosti ohledně toho, zda žalobce změnu směru jízdy vpravo signalizoval či nikoliv. V takovém případě je nutné hodnotit skutkový stav ve prospěch obviněného, tedy vycházet z toho, že žalobce v tomto ohledu povinnost řidiče neporušil.
44. Podle svědecké výpovědi pana X se pak žalobce před započítím odbočovacího manévru pochyboval rychlostí 30-40 km, přičemž na jeho vozidle svítila brzdová světla, která svědek zpozoroval. Výslovně pak uvedl, že na danou světelnou signalizaci nereagoval (pozn. soudu: typicky snížením rychlosti), neboť měl za to, že žalobce bude pokračovat ve směru jízdy rovně, a to k přilehlé křižovatce. Na dotaz pak svědek X podjíždění žalobce nevyvrátil, ale pouze své jednání zdůvodnil skutkovou verzí ohledně náhlého odbočení vpředu jedoucího vozidla.
45. Z uvedeného tak podle názoru krajského soudu spolehlivě vyplývá, že svědek X (řidič vozidla X) měl nesprávně za to, že se pohybuje v odlišném jízdním pruhu než před ním jedoucí vozidlo, na jehož odbočovací manévr včas nezareagoval. Jedná se však o okolnost, kterou žalobce nemohl předvídat, a to zejména za předpokladu, pokud se obě vozidla pohybovala sníženou rychlostí, a to ve vzdálenosti nejméně 1,5 délky vozidla, jak svědek X sám vypověděl.
46. Prvostupňový správní orgán dále dovozoval porušení povinností žalobce jako řidiče vpředu jedoucího vozidla s odkazem na policisty zdokumentovanou polohu vozidel po vzniku dopravní nehody. Nevzal však do úvahy nejen již uvedené nepředvídatelné porušení pravidel silničního provozu řidičem vzadu jedoucího vozidla, ale také skutečnost, že ten na vzniklou situaci na poslední chvíli reagoval strhnutím řízení vpravo, aby srážce zabránil, což se při zohlednění předcházející rychlosti a vzdálenosti obou vozidel pochopitelně projevilo také v jejich konečné poloze a místech, na kterých jsou poškozena.
47. Krajský soud proto dává žalobci za pravdu v tom, že podle provedeného dokazování před započítím odbočovacího manévru snižoval rychlost vozidla, přičemž nebylo

spolehlivě vyvráceno, že změnu směru jízdy řádně a včas signalizoval. Jeho odpovědnost za přestupek pak nelze dovozovat pouze z toho, že řidič vzadu jedoucího vozidla na tyto okolnosti řádně nezareagoval, ale naopak vozidlo žalobce ve stejném jízdním pruhu nečekaně a v rozporu s pravidly silničního provozu podjížděl.

48. K tomu krajský soud dodává, že vybočení ze směru jízdy vlevo, a to za účelem bezpečného provedení odbočovacího manévru na místo nacházející se vpravo mimo pozemní komunikaci výslovně předvídá ust. § 21 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve kterém je stanoveno, že: „*Před odbočováním vpravo se musí řidič zařadit co nejbližší k pravému okraji vozovky; musí-li přitom s ohledem na rozměry vozidla nebo nákladu vybočit ze směru své jízdy vlevo, dává vždy jen znamení o změně směru jízdy vpravo. Před odbočováním vlevo se musí zařadit co nejdále vlevo v části vozovky určené pro jeho směr jízdy s ohledem na rozměry vozidla nebo nákladu a šířku vozovky. Odbočují-li řidiči protijedoucích vozidel vlevo, vyhýbají se vlevo.*“
49. Ze skutkových okolností případu a pořízené fotodokumentace je zřejmé, že žalobce svým vozidlem odbočoval do přílehlého vjezdu do dvora, který se nachází kolmo k pozemní komunikaci. Pokud by se tedy žalobce před odbočením držel u pravého okraje vozovky, bylo by bezpečné a plynulé dokončení jízdního manévru problematické, a to jak s ohledem na již uvedené umístění či celkovou šířku vjezdu vybaveného závorou, tak i vzhledem k nutnosti mít dostatečný přehled o případném vyjíždění jiných vozidel. Přestože se v tomto případě jednalo o osobní motorové vozidlo, je jeho velikost nutné hodnotit ve vztahu k dotčenému ustanovení při zohlednění individuální podmínky v silničním provozu.

VII. Závěr a náklady řízení

50. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku proti nedostatkům ohledně zjišťování a hodnocení skutkového stavu věci jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěného pochybení shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
51. V této souvislosti krajský soud příslušnému správnímu orgánu ukládá, aby v navazujícím řízení buď za účelem zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností provedl další dokazování, popř. již provedené důkazy opětovně posoudil, anebo postupoval v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, tedy rozhodl o zastavení řízení, neboť žalobci nebylo spáchání přestupku spolehlivě prokázáno. Tímto právním názorem krajského soudu jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
52. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a ohledně právního zastoupení advokátem vznikly náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání

žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu doložil, že je plátcem DPH, zvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. listopadu 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.

